

— Видишъ ли, Зорке, — отговорила леля й.

— Всички — ние, които живѣемъ, сме длъжни съ своя трудъ да подържаме живота си и живота на другитѣ. Нито не, можемъ да имаме даромъ. Прѣди да ядемъ хлѣбъ, трѣбва да го приготвимъ т. е. да работимъ.

— Азъ немога да ямъ хлѣбъ, — смѣло заявила Зорка. — По мое мнѣние баничкитѣ сж по вкусни.

— Да, но и тѣхъ даромъ не ги даватъ . . . Всички сме длъжни да работимъ за да ги имаме . . . Само отъ Бога наказанитѣ: нещастници слѣпци, сакати, крайно бѣднитѣ . . . само отъ тѣхъ не трѣбва и небива да се иска много . . .

— Въ такъвъ случай, азъ бихъ искала да стана и слѣпа, и саката! . . . надмѣнно казала Зорка . . .

Тръпки побили леля й. На тия думи тя не намѣрила съ що да отговори, а само прошепнала:

— Богъ знае, защо ти, Зорке, така само бърборишъ? . . .

II

Трѣбва да кажемъ, че Зорка е била страшенъ неприятель на всички домашни сждове. Чашка ли вземе — тракъ! — Отъ чашката само дръжката оставала здрава; паница ли вземе — тракъ! . . . случайно въ стола и паничката се оцърбявала. Въ кѣщи има толкова много поврѣдени прѣдмети: чвшки, паници, чайници стѣкла. . .

Смѣло би могло да се каже, че нѣмало по страшенъ и зълъ неприятель за домашнитѣ сждове отъ Зорка. Но не щѣшъ ли, по едно врѣме, всичко се промѣнило. Ето какво се случило! . . .

Една вечеръ, Зорка заспива на креватчето си и сънува, че чува тържественния звѣнъ на сждоветѣ въ трапезарията, като че чашкитѣ се чукали една съ друга. Това изглеждало особено интересно и Зорка не могла да остане спокойна. Облѣкла се набързо и отишла до вратата на трапезарията . . .

Прѣдъ нея тамъ се изпрѣчила странна картина . . . На пода се събрали въ кръгъ чашкитѣ, паничкитѣ, стѣкленицитѣ, чайниците и всички играели хоро, а всрѣдъ хорото билъ легения съ оцърбенитѣ краища. (Зорка добръ го познала, защото тя го е оцърбила.) И легения кръщялъ и пѣялъ съ силенъ гласъ:

„Да живѣе нашата Зорка. Ние сме благодарни, че ни счупи и ни отърва отъ трудъ. Сега е настало врѣме за игра, веселие и почивка“ . . .

А всичкитѣ други строшени сждове въ хоръ подхващали тази лѣсенъ и разбира се всичкитѣ били съ дрезгави гласове, както всѣки строшенъ сждъ, обаче всички вкупомъ издавали гласове, които напомнѣли на „тържественъ“ химнъ . . .

Зоркиното сърдце се зарадвало. Това за нея било неочаквано събитие. До днесъ тя е слушала отъ всѣкъждъ само упрѣци, само мѣмръния и получавала наказание за счупенитѣ сждове . . . А сега